



Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 1522/25
15.5.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Јасминке Бакић, председника већа, Маје Цветић и Виолете Јоксимовић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милић Констатиновић, адвокат из Београда, Захумска 12, против туженог Друштво са ограниченом одговорношћу за промет нафтних деривата „Лукоил Србија“ Београд, са седиштем у Београду, Нови Београд, Булевар Михајла Пупина 165 д, ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о жалбама тужиоца и туженог изјављеним против пресуде Трећег основног суда у Београду П1 1318/21 од 8.10.2024. године, у седници већа одржаној 15. маја 2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ СЕ** пресуда Трећег основног суда у Београду П1 1318/21 од 8.10.2024. године, у ставу првом, другом, трећем и четвртном изреке.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење садржано у ставу шестом изреке пресуде Трећег основног суда у Београду П1 1318/21 од 8.10.2024. године, и **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** тужени Друштво са ограниченом одговорношћу за промет нафтних деривата „Лукоил Србија“ Београд, да тужиоцу АА накнади трошкове парничног поступка у износу од 799.750,00 динара, са затезном каматом почев од дана извршности пресуде до исплате, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова поступка по жалби.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П1 1318/21 од 8.10.2024. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и поништено је решење

туженог о отказу уговора о раду бр. 5408 од 3.8.2008. године. Ставом другим изреке обавезан је тужени да врати тужиоца на рад. Ставом трећим изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде штете у виду изгибљене зараде исплати појединачно новчане износе са затезном каматом на сваки од износа као у овом ставу изреке. Ставом четвртим изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезан је тужени да за тужиоца уплати доприносе за социјално осигурање (пензијско и инвалидско осигурање) Републичком фонду за ПИО, филијала Београд, и то за период од 17-9-2008. године до 21.1.,2015. године. Ставом петим изреје усвојен је захтев тужиоца и обавезан је тужени да у радну књиживцу тужиоца упише радни стаж и то за период од 17.9.2008. године до 21.1.2015. године. Ставом шестим изреке обавезан је тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 751.050,00 динара, са затезном каматом од извршности одлуке, до коначне исплате. Ставом седмим изреке одбијен је , као неоснован тужбени захтев тужиоца да се на досуђени износ трошкова тужена обавезе да исплати затезну камату од дана песуђења, до наступања извршности.

Против наведене пресуде, тужилац и тужени су благовремено изјавили жалбе, и то тужени, како произлази из навода и предлога жалбе, побијајући је у ставу првом, другом, трећем, четвртим и шестом изреке, из свих законом прописаних разлога, и тужилац, у ставу шестом изреке, у погледу одлуке о трошковима поступка, без навођења законских разлога, са предлогом као у жалбама.

Испитујући правилност првостепене пресуде, у ожалбеном делу, у границама овлашћења прописаних одредбом члана 386 став 3 у вези члана 402 ЗПП-а (“Службени гласник РС” бр. 72/11...18/20), Апелациони суд у Београду је оценио да је жалба тужиоца делимично основана, а жалба туженог неоснована.

У поступку доношења ожалбене пресуде, у потврђујућем делу, нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка прописане одредбом члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности. Нема ни повреде из тачке 12 назначеног члана, на који се неосновано указује жалбом туженог, јер је првостепена пресуда у наведеном делу јасна и разумљива и нема недостатака због којих се не може испитати, нити друге битне повреде одредаба парничног поступка које би утицале на правилност и законитост ожалбене пресуде.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку, тужилац је био у радном односу на неодређено време код туженог, на радном месту комерцијалисте малопродаје и дилерске мреже, у одељењу малопродаје и дилерске мреже, у сектору продаје дирекције друштва и решењем туженог бр. 5408 од 3.9.2008. године, тужиоцу је отказан уговор о раду. Према разлозима образложења решења о отказу уговора о раду тужилац је одговоран за повреду радних обавеза и радне дисциплине из члана 151. став 1. тачка 19. колективног уговора, односно за повреду радне обавезе из члана 14. став 2. тачка 19. Уговора о раду, јер о свом одсуству са рада није обавестио послодавца односно није се јавио на рад и није оправдао изостанак дана 4.7.2008. године, након закљученог боловања дана 3.7.2008. године, већ је дана 8.7.2008. године, поднео захтев за коришћење другог дела годишњег одмора ретроактивно од 7.7.2008. године, те иако

тужиоцу коришћење другог дела годишњег одмора за 2008. годину, није одобрено, нити је тужиоцу достављено решење о коришћењу годишњег одмора, запослени се није јављао на рад, у периоду од 4.7. закључно са 20.7.2008. године, односно 11 радних дана непрекидно и није доставио потврду о привременој спречености за рад до дана сачињавања упозорења, ни до дана сачињавања решења о отказу уговора о раду. Пре доношења решења о отказу уговора о раду тужени је упозорење од 28.7.2008. године, о постојању разлога за отказ уговора о раду због извршених повреда радних обавеза са чињеничним описом као у решењу о отказу, доставио тужиоцу преко огласне табле послодавца. Тужилац се писаним путем изјаснио на наводе из упозорења и навео навео да је 8.7.2008. године, поднео је захтев да му се одобри коришћење годишњег одмора почев од 7.7.2008. године, са којим се сагласио главни регионални менаџер ББ. Из исказа тужиоца саслушаног у својству парничне странке, утврђено је да је регионални менаџер ББ дана 7.7.2008. године, одобрио тужиоцу коришћење годишњег одмора, које је 11.7.2008, године, повучено од стране тужиоцевог непосредног руководиоца, односно прецртан је потпис регионалног менаџера од стране шефа одељења ВВ, о чему тужилац није обавештен. Тужилац се појавио на послу 14.7.2008. године, и том приликом му је речено да му од стране сведока ГГ речено да му захтев за коришћење годишњег одмора није одобрено, да не долази на посао и да чека уручење решење о отказу уговора о раду. Исказ тужиоца потврђен је сагласним исказима сведока ББ, ГГ и ВВ. Из налаза и мишљења судског вештака економско – финансијске струке Живомира Читаковића утврђена је висина изгубљене зараде тужиоца у утуженом периоду.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је, применом правила из члана 179 став 1 тачка 3 и 191 став 1 Закона о раду, члана 151 став 1 тачка 9 Колективног уговора послодавца, оценио да је решење о отказу уговора о раду тужиоцу незаконито, јер је регионални менаџер ББ дана 7.7.2008. године, одобрио тужиоцу коришћење годишњег одмора, које је 11.7.2008, године, повучено од стране тужиоцевог непосредног руководиоца, шефа одељења ВВ, о чему тужилац није обавештен. Оваквим поступањем туженог, односно одобрењем коришћења годишњег одмора и повлачењем истог код тужиоца је створено погрешно уверење да је његов изостанак са посла био допуштен све до 11.7.2008. године, и изостанак са посла у том периоду му се не може не може сматрати неоправданим, јер заблуда у коју је доведен, искључује кривицу тужиоца. Такође, недолазак тужиоца у периоду од 14.7.2008. године до 20.7.2008. године, не може се сматрати неоправданим, с обзиром да се тужилац појавио на послу 14.7.2008. године, и том приликом му је од стране ГГ речено да му није одобрено коришћење годишњег одмора, да се врати и да чека решење о отказу уговора о раду, и на тај начин код тужиоца створено је уверење да му је уговор о раду већ отказан и да треба само да сачека уручење решења о отказу. С тога је одлучено као у ставу првом изреке. Имајући у виду да је утврђено да је тужиоцу незаконито престао радни однос, првостепени суд је, у смислу одредбе члана 191 став 1 Закона о раду, обавезао туженог да врати тужиоца на рад, да тужиоцу накнади штету у виду изгубљене зараде за утужени период, чију је висину утврдио из налаза и мишљења судског вештака економско-финансијске струке Живомира Читаковића од 23.02.2016. године, и у корист тужиоца уплати припадајуће доприносе за ПИО, одлучујући као у ставу другом, трећем и четвртном изреке пресуде. На досуђене износе накнаде штете у виду изгубљене зараде, тужиоцу је досуђена и законска затезна камата и почев од доспелости сваког појединачног месечног износа, до исплате, у смислу одредбе члана 277. Закона о

облигационим односима.

Доносећи ожалбену одлуку као у ставу првом, другом, трећем и четвртном изреке, првостепени суд је, на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно применио материјално право, дајући за своју одлуку довољне и јасне разлоге које у битном прихвата и овај суд, као другостепени суд, у поступку њене жалбене контроле.

Како је прихватио чињенично стање утврђено у првостепеном поступку и закључио да је првостепени суд, доносећи ожалбену пресуду у ставу првом изреке, правилно применио материјално право, Апелациони суд је, у смислу правила из члана 396 став 2 ЗПП-а, оценио да у конкретном случају нема потребе за детаљним образложењем пресуде.

Супротно наводима жалбе, правилно је првостепени суд оценио изведене доказе када је чињенице важне за доношење правилне одлуке утврдио из исказа тужиоца и сведока ББ, ГГ и ВВ, које исказе је, правилно, првостепени суд у целисти прихватио као мађусобно сагласне, логичне и уверљиве.

До закључења расправе пред првостепеним судом тужени, противно правилима о терету доказивања, није предочио чињенице које би доказале неиспуњеност законских услова за поништај решења о отказу уговора о раду, такве чињенице тужени није предочио ни у жалби, те се, неосновано жалбом туженог, побија правилност првостепене пресуде тврдњом да је чињенично стање погрешно и непотпуно утврђене.

Применом одредбе члана 191 став 1 Закона о раду, у случају незаконитог престанка радног односа реинтеграција запосленог се врши његовим враћањем на рад, због чега је, као правилна, потврђена ожалбена пресуда у ставу другом изреке, у односу на тужбени захтев за враћање тужиоца на рад.

Као правилна, потврђена је и одлука у ставу трећем изреке којом је обавезан тужени да тужиоцу накнади штету у виду изгубљене зараде за утужени период, с обзиром да је висина правилно утврђена из налаза и мишљења судског вештака економско-финансијске струке Живомира Читаковића од 23.02.2016. године, на који нису имале примедби. Правилна је и одлука о уплати доприноса за ПИО, садржана у ставу четвртном изреке, јер је донета правилном применом одредби Закона о висини доприноса за обавезно социјално осигурање.

Без утицаја на доношење другачије одлуке су наводи жалбе туженог којима се оспорава утврђено чињенично стање и примена материјалног права и износи другачије правно становиште.

Међутим, доносећи одлуку о трошковима поступка садржану у ставу шестом изреке ожалбене пресуде, првостепени суд је погрешно применио материјално право, како се основано жалбом тужиоца указује.

Наиме, према оцени овог суда, трошкови парничног поступка које је тужилац имао, а који су били потребни ради вођења овог поступка, погрешно су обрачунати и досуђени у износу нижем од припадајућег, због чега је ожалбена пресуда у делу одлуке о трошковима поступка, морала бити преиначена. У конкретном случају, тужиоцу припадају трошкови за састав тужбе и 5 образложених поднесака од 21.5.2009. године, 16.3.2011. године, 5.3.2015. године, 23.3.2016. године и 11.7.2022. године, у износима од по 33.750,00 динара, за заступање на 8 одржаних рочишта, дана 5.10.2009. године, 14.3.2011. године, 2.6.2011. године, 28.12.2011. године, 20.11.2015. године, 6.11.2018. године, 10.4.2019. године, и 8.10.2024. године, у износу од по 38.250,00 динара, за заступање на 6 одложених рочишта дана 18.5.2010. године, 4.10.2011. године, 4.3.2015. године, 4.4.2017. године и 26.3.2024. године, у износу од по 21.375,00 динара, за састав жалбе у поднеску од 14.5.2012. године, и поднеску од 23.5.2019. године, од у износу од по 67.500,00 динара, за састав ревизије у износу од 130.000,00 динара, за вештачење у износу од 15.000,00 динара, на име судске таксе за пресуду у износу од 63.800,00 динара, укупно 799.750,00 динара, одмерених према важећој АТ и ТТ у време пресуђења. Тужиоцу нису досуђени трошкови поступка за састав поднеска од 19.11.2009. године, 21.2.2015. године, 25.3.2015. године, 3.12.2015. године, 17.3.2016. године и 18.6.2024. године, с обзиром да истима нису биле изнете нове чињенице и изнети нови докази потребни за вођење поступка, и као такви нису били потребни ради вођења. Такође, тужиоцу нису досуђени ни тражени трошкови за приступ на неодржано рочиште дана 4.3.2015. године, с обзиром да на исто рочиште није приступио пуномоћник тужиоца због штајка адвоката, као ни трошкови за састав жалбе у поднеску од 25.3.2015. године, с обзиром да захтев за накнаду тих трошкова, у смислу члана 163 став 3 ЗПП-а, није поднет нити опредељен.

Како је жалба туженог одбијена као неоснована, то је и његов захтев за накнаду трошкова другостепеног поступка одбијен.

На основу изложеног и применом одредбе члана 390, 401 став 1 тачка 3 и 165 став 2 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” број 72/11...18/20) одлучено је као у изреци ове пресуде.

**Председник већа-судија
Јасминка Бакић ср.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић